

tudi preveč zašli v nasprotje, ker so slepo sledili Baudelairu, pisatelju znanih „Fleurs de Mal“. Brunétière pravi, da se mora odkrito priznati simbolizmu, da je resna književna struja. Le žal, da se še ni izčistila in proizvela zares umetniških del, ki bi zaslužila popolno priznanje. Novodobni simbolisti so nejasni in megleni večinoma zato, ker tudi sami še v jasni obliki ne spoznavajo množine novih idej, ki se jim vrivajo. Mnogokrat pa iščejo nalašč nejasnosti, kar daje njihovim pesmim in slikam nekaj magičnega in skrivnostnega. Kadar postanejo simbolisti jasnejši in pristopnejši, kadar nam bodo podali kaj visokega in plemenitega, kadar bodo z visokimi idejami znali oživiti svoja dela, kadar bodo začeli resno proučavati prošlost in sedanjost novodobne družbe, da jo pripravljajo za bodočnost — tedaj bodo po Brunétièrovi sodbi simbolisti pesništvo privedli v pravo strujo.

Arnold Böcklin je eden najslavnejših novodobnih slikarjev. Rodil se je dne 16. vinotoka 1827 kot sin imovitega trgovca v Baselu. Oče je nasprotoval iz početka njegovemu nagnjenju do umetnosti, a se je udal, ko je spoznal njegovo veliko nadarjenost. Šel je za dve leti v šolo k Calamu v Genevo, l. 1846. je prišel k pokrajinskemu slikarju Schirmerju v Düsseldorf, potem v Antwerpen in v Bruselj, in odtod v Pariz, kjer je doživel grozovite dogodke junijskega upora. Tu tudi izvé, da je očetova trgovina propala, in da si mora odslej sam služiti svoj kruh. Preživel je hude dneve in moral l. 1848. k vojakom. L. 1850. pride v Rim. Tu se oženi in se mora boriti z revščino in z gladom. L. 1857. razstavi v Monakovem podobo „Pan v gaju“, katero kupi pinakoteka. Zdaj se začne zanj nova dōba. Razni bogataši naročajo pri njem slike, in na novo ustanovljeni umetniški šoli v Monakovem postane profesor slikarstva. V tej dōbi je ustvaril dolgo vrsto svojih najboljših slik. Od l. 1863. do 1866. je zopet v Rimu, koder proučuje slike najboljših mojstrov. A pokličejo ga zopet na Nemško, kjer dela za muzeje in za zasebne zbirke. Pa hrepenenje po umetnosti ga vleče zopet v Italijo. Enajst let prebiva v Rimu in izdeluje tam velike slike, izmed katerih so najslavnejše „Flora“, „Pomladne slike“, „Diana“, „Snemanje s križa“, „Mrtvaški otok“, „Prometej“ i. dr. Na kratkem bivanju v Švici ga zadene mrtvoud, in tri leta se zdravi v Carrari, se preseli v Florenco in slednjič si kupi vilo v Fiesoli. Tu preživi zadnja leta svoje starosti, razveseljen po priznanju, ki ga je našla njegova umetnost, in žalosten zaradi rodbinskih nesreč, dokler ga ne pobere smrt dne 16. prosinca letošnjega leta. Bil je fantastičen umetnik. Po cele

ure je presedel v kaki pokrajini in srkal v sé barvene vtiske iz proste narave. Potem je pa šel domov v svojo delavnico, kjer je umetniško predelal te prirodne vtiske. Rekel je, da je veliko bolje za umetnika, če zna tako po istinitih oblikah iz svoje domišljije vstvarjati samostalne podobe. Njegove pokrajine niso popolnoma istinite. Sicer so povzete po prirodi, a so vendar na novo izmišljene, in zato se vjemajo ž njimi vile, favni in tritoni, s katerimi so oživiljene. Temno-modro nebo z grozečimi in strganimi oblaki, črne, od vetra gibane ciprese, templi z vitkim stebričjem in razdejanimi gradovi — vse to je sicer naravi podobno, a je vendar tako fantastično, da morejo v tej prirodi prebivati le belopečaste svečenice in zračne vile, ali pa divji roparji

Arnold Böcklin.

in romantični vitezi. Največji je Böcklin tam, kjer more nad pokrajino razliti globoko tragično čuvstvo. Nad njegovim „Mrtvaškim otokom“ se razliva temna melanholija, njegove podrtine, gozdi in reke so oživiljene le z malo fantastičnimi osebami. Včasih pa postane ta melanholija prav divja, in pogostoma vzrastejo izpod čopiča divje bahanalije, pijani satiri in grozni prizori. Tu Böcklin ne pozna nobene mere, in zaradi tega je našla njegova umetnost z nramnega in čisto estetičnega stališča mnogo nasprotnikov. Njegove verske slike so zato slabe in za bogočastje nerabne. Velik je Böcklin kot umetnik barv. Kemijo barv je neprestano proučeval, poskušal vse vrste barvenih sestavin, posnemal največje barvene umetnike starih časov, zlasti iz „cinquecenta“, in Nizozemce. Čudoviti vtiski njegovih barv so plod dolgotrajnega temeljitega učenja.

